

Chương 23

Ngày tháng cứ thế trôi qua, chớp mắt đã đến học kì hai của lớp mười một.

Sắp lên lớp mười hai, áp lực học tập ngày càng nặng nề. Để nâng cao áp lực cho học sinh, tháng nào nhà trường cũng tổ chức một đợt thi xếp hạng. Mấy lần trước, kết quả thi của Diệp Sơ cũng rất tốt, nhưng không ngờ rằng đến kì thi cuối học kì, cô lại tụt xuống mười mấy bậc.

Thành tích của con cái kém đi thì bố mẹ nào chẳng lo.

Lưu Mỹ Lệ thấy tình hình không ổn thì sốt ruột lắm. Đúng lúc ấy nhà trường bỗng gửi thông báo đến các phụ huynh để giới thiệu về một lớp học hè kéo dài một tháng cho các học sinh sắp lên lớp mười hai, học sinh lớp mười một nào cũng có thể đăng kí tự nguyện tham gia. Trên danh nghĩa là tự nguyện thôi chứ khi mở lớp hầu như tất cả học sinh khối mười một đều có mặt đông đủ. Tất cả các em đều cắm đầu học từ sáng tinh mơ đến tận tối mịt, không khí học tập thậm chí còn khẩn trương gấp gấp hơn so với bình thường.

Cứ bận rộn như thế, chớp mắt, một tháng đã trôi qua.

Lớp học thêm hè kết thúc, cuối cùng cũng có hai tuần nghỉ xả hơi. Khoảng thời gian này đối với học sinh cuối cấp mà nói đúng là cực kì xa xỉ. Các bạn trong lớp đều òa lên mừng như điên, lớp học im ắng cả một tháng trời cuối cùng cũng có chút sức sống.

Nhưng thầy giáo Mã chủ nhiệm lớp Diệp Sơ lại chẳng nể nang chút nào, tan học đến nơi rồi mà vẫn lôi danh sách điểm thi cuối kì vào “dạy dỗ” cho cả lớp một trận.

Nghe “dạy dỗ” xong, cả lớp vốn đang vui mừng bỗng chốc ỉu xìu tựa bóng xì hơi. Tất cả cúi đầu chẳng ai lên tiếng.

Thấy tình hình này, thầy Mã rất hài lòng. Thầy gật gù: “Cả lớp nghỉ. Diệp Sơ, lát nữa em đến văn phòng gặp thầy nhé!”

Diệp Sơ còn đang mơ màng tận đâu tận đâu, bỗng nghe thầy giáo nhắc đến mình. Cô giật thót.

Lâm Mậu Mậu ngồi cạnh lại còn thêm mắm dặm muối: “Lớp trưởng, cậu đắc tội gì với thầy Mã rồi hả? Đang yên đang lành gọi cậu lên văn phòng làm gì. Chắc chắn là chẳng có gì tốt lành!”

“Không đâu, tớ chẳng làm gì cả.” Diệp Sơ nói rồi cất dọn sách vở để lên văn phòng.

Kết quả là, Lâm Mậu Mậu đoán trúng phót. Diệp Sơ vừa vào văn phòng đã thấy thầy Mã sa sầm mặt, hình như thầy rất tức giận thì phải.

Không đợi Diệp Sơ lên tiếng, thầy đã quẳng cuốn sách đang cầm xuống bàn đánh “bốp!” một cái rồi nghiêm nghị bảo: “Diệp Sơ, dạo này tan học em về nhà với ai?”

Diệp Sơ giật mình, không ngờ thầy Mã lại hỏi chuyện này, cô bỗng thấy hơi hoang mang.

“Em không cần trả lời, để tôi trả lời hộ cho, có phải Vệ Bắc đưa em về nhà không?”

Câu này của thầy Mã cuối cùng đã khiến Diệp Sơ hiểu ra vấn đề.

Gần đây đoạn đường trước công trường đang được sửa chữa, xe buýt cũng thay đổi lộ trình cho nên mỗi ngày Diệp Sơ đều phải đi một quãng rất xa mới bắt được xe buýt. Vệ Bắc biết chuyện bèn thừa nước đục thả câu, ngày nào cũng đạp xe theo sau Diệp Sơ, khăng khăng đòi đưa cô về nhà.

Lần đầu Diệp Sơ không đồng ý, lần thứ hai cũng không đồng ý, nhưng đến lần thứ ba, thứ tư... cô thực sự bị cậu làm phiền đến mức chịu hết nổi, cuối cùng đành để cậu đạt được mục đích.

Thế là mấy ngày qua, đúng là Vệ Bắc chở Diệp Sơ về nhà. Chỉ không ngờ tai mất trong trường quá nhanh nhạy, mới mấy ngày mà đã đến tai thầy chủ nhiệm rồi.

Thầy giáo Mã năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, có quan niệm hoàn toàn khác biệt với cô giáo Trịnh về vấn đề yêu sớm của học sinh. Vào thời điểm quan trọng như hiện nay, tác phong làm việc nhất quán của thầy giáo Mã là “thà giết nhầm còn hơn bỏ sót”.

“Em nói thật đi, có phải em và cậu ta đang yêu nhau không?” Vệ mặt thầy giáo Mã rất nghiêm túc.

Diệp Sơ lắc đầu.

“Không yêu nhau mà em lại đồng ý để cậu ta đưa về à? Em đừng tưởng tôi không biết, từ lúc học lớp mười một em đã bắt đầu...”

Trong lúc thầy giáo Mã đang thao thao bất tuyệt dạy dỗ Diệp Sơ thì Vệ Bắc đã đến lớp cô tìm người.

“Này cậu gì đó, lớp trưởng của các cậu đâu rồi?” Cậu thô lỗ túm lấy một bạn đang trực nhật, hỏi.

Bạn bị hỏi lắp bắp chỉ về phía văn phòng: “Bị... bị thầy giáo Mã gọi đi rồi”.

“Không dung sao lão già đó lại gọi cô ấy...” Vệ Bắc bắt mẫn làu bàu một câu rồi bước đi. Được mấy bước, cậu bỗng quay đầu bảo với cậu bạn mãi mới dám thở phào kia: “Này cậu gì đó, cảm ơn nhé!”

Cậu bạn giật mình đến nỗi buông rơi cây chổi, méu máo cầu xin: xin cậu đừng làm ơn đừng cảm ơn tôi mà!

Biết Diệp Sơ bị gọi lên văn phòng nhưng Vệ Bắc cũng chẳng kiên nhẫn chờ. Cậu đeo luôn cái cặp sách rỗng không đi lên tìm cô. Vừa đến văn phòng, thấy cánh cửa khép hờ, Vệ Bắc định đẩy ra. Vừa mới đưa tay lên thì nghe thấy tên mình, cậu bỗng khựng lại, dỏng tai lên nghe rõ ràng những lời giáo huấn vọng ra từ bên trong: “Em muốn yêu đương, thầy có thể không ngăn cấm, nhưng ít nhất em cũng nên tìm một đối tượng phù hợp chứ. Em thấy cậu Vệ Bắc kia có ra gì không nào? Là học sinh mà không chịu học hành tử tế, suốt ngày chơi bời với một nhóm côn đồ. Rốt cuộc em coi trọng cậu ta ở điểm nào hả? Đẹp trai sao? Diệp Sơ à, em đừng ngây thơ thế, với thành tích học tập của em thì trường đại học nào chẳng đỗ? Còn cậu Vệ Bắc kia thì có thể làm gì? Bây giờ hai em vẫn có thể ở bên nhau, nhưng sau này khi khoảng cách giữa hai đứa càng lúc càng lớn thì dù thầy không nói, tự em cũng sẽ nhận ra cậu ta không xứng với mình...”

Đúng lúc nước bọt của thầy giáo Mã bay tứ tung thì cửa phòng làm việc bỗng đập “rầm” một tiếng.

Sự việc xảy ra quá đột ngột nên cả thầy giáo Mã và Diệp Sơ đều giật mình nhảy dựng lên, ngoái ra nhìn thì ngoài cửa không một bóng người.

Tan học hôm đó là một ngày hiếm hoi Vệ Bắc không bám lấy cô. Một mình Diệp Sơ đi một quãng đường rất dài, đón xe buýt về nhà, đến nơi thì trời đã tối.

Vào nhà cô phát hiện ra đèn đóm tắt ngóm, Lưu Mỹ Lệ ngồi trên ghế salon, chẳng nói chẳng rằng.

Diệp Sơ thấy lạ bèn hỏi: “Mẹ ơi, bố đâu rồi?”

“Tăng ca.” Mẹ cô trả lời nhát gừng đúng hai chữ. Rất cứng nhắc.

“Thế ạ”, Diệp Sơ đáp lại, rồi tiện miệng hỏi tiếp: “Sao mẹ không bật đèn? Mất điện ạ...” Vừa nói cô vừa đi ra cửa, chỗ công tắc đèn. Tay vừa chạm vào công tắc thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Lưu Mỹ Lệ.

“Thầy giáo chủ nhiệm của con vừa gọi điện cho mẹ.”

Diệp Sơ sững sờ, bàn tay khựng lại chỗ công tắc.

Lưu Mỹ Lệ nói tiếp: “Thầy nói dạo này con học sút đi”.

Không biết tại sao, từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên Diệp Sơ có cảm giác “có tật giật mình”. Cô cúi đầu vâng một tiếng.

“Con có thể cho mẹ biết nguyên nhân không?” Lưu Mỹ Lệ hỏi.

Diệp Sơ lặng thinh, cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch.

Thấy con gái không nói gì, Lưu Mỹ Lệ đi thẳng vào vấn đề luôn: “Thầy giáo Mã bảo mẹ là dạo này con rất thân với Vệ Bắc, phải không?”

Diệp Sơ cảm thấy lồng ngực như bị nghẹn lại, chuyện vốn chẳng có gì, sao lại bị mẹ nói thành ra “có gì” vậy. Cũng không biết là để giải thích hay để an ủi chính mình, cô lên tiếng: “Mẹ, con với cậu ấy không có gì cả!”

“Không có gì, vậy tại sao con lại để cậu ta đưa về nhà? Không có gì, mà lần trước một mình con chạy ra ngoài, rồi bị cậu ta đưa về? Không có gì, tại sao con đi gần cậu ta như thế hả?”

Mấy câu hỏi liên tiếp làm Diệp Sơ cứng họng không sao trả lời được. Bởi vì chính cô cũng chưa từng nghĩ đến, thì ra cô đã vô tình để cho gã trai hư hỏng kia tham gia vào cuộc sống của mình nhiều đến thế!

Rốt cuộc là tại sao nhỉ? Lần đầu tiên trong đời, cô bỗng thấy suy nghĩ của mình thật mơ hồ.

Diệp Sơ còn đang chìm trong suy tư thì bỗng Lưu Mỹ Lệ từ lên ghế salon đứng phất dậy, tiến đến trước mặt cô.

“Con gái à!” Bà thở dài thườn thượt, giọng nói bỗng nhiên trở nên dịu dàng trở lại: “Mặc dù mẹ không biết rốt cuộc con đang nghĩ gì, nhưng mẹ cũng đã trải qua tuổi của con rồi. Hồi ấy có rất nhiều việc tưởng rằng đơn giản, nhưng con người ta ai cũng phải lớn lên, con đã bao giờ nghĩ đến tương lai sau này chưa?”

Tương lai sau này? Trong lòng Diệp Sơ lặng lẽ lắc đầu.

Từ trước đến giờ cô chỉ biết rằng mình phải làm con ngoan trò giỏi, vâng lời bố mẹ và thầy cô giáo. Còn về tương lai của chính mình, cô chưa từng nghĩ đến.

“Có lẽ con cảm thấy bây giờ ở bên cậu ta rất vui vẻ. Nhưng đó chỉ là niềm vui ngắn ngủi mà thôi. Với sức học của cậu ta thì liệu có thi đỗ cùng một trường đại học với con không? Cậu ta có thể cho con cuộc sống mà con muốn không? Rồi sẽ có một ngày con nhận ra mình và cậu ta không đứng cùng một vị trí, hai đứa con cơ bản không phải cùng một kiểu.”

Diệp Sơ cúi đầu, tiếp tục im lặng.

“Hãy hứa với mẹ là con sẽ không dây dưa gì đến cậu ta nữa. Mẹ không muốn sau này phải thấy con hối hận.” Lưu Mỹ Lệ đặt tay lên vai con gái, khấn thiết nói.

Khoảnh khắc đó, Diệp Sơ bỗng cảm thấy trái tim mình bị bóp nghẹt. Rất lâu sau, trước ánh mắt tha thiết của mẹ, cô lặng lẽ gật đầu.